

ALAPVETÉS

AZ ÁRPÁDFÖLDI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

„Más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus.” (1Kor 3,11)

ELMÉLKEDÉS A SZENTLÉLEKRŐL

Szentlélek nélkül távoli az Isten,
Krisztus a múlté,
az Evangélium holt betű,
az Egyház egyszerű szervezet,
a tekintély uralkodás,
a misszió propaganda,
az istentisztelet emlékek fölidézése,
és a keresztyén cselekvés rabszolgamorál.

De Őbenne:

A kozmosz fölemelkedik,
és nyögve szüli az Országot,
a föltámadott Krisztus itt van,
az Evangélium életerő,
az Egyház szentháromságos közösség,
a tekintély szabadító szolgálat,
a misszió Pünkösöd,
a liturgia emlék és elővételezés,
az emberi cselekvés megistenült.

Lattaquie Ignatios metropolita

Mit hiszel a Szentlélekről?

Hiszem először, hogy ő valóságos és örök Isten az Atyával és a Fiúval. Másodszor, hogy ő nékem is adatott, engem igaz hit által Krisztusnak és Krisztus minden jótéteményének részesévé tesz, vigasztal és velem marad örökké.

/Heidelbergi Káté/

Pünkösöd

„Mit tegyünk?” Térjete meg..., és megkapjátok a Szentlélek ajándékát.” (Ap.Csel. 2,37-38)

Mi történt Pünkösdkor? Jézus mennybemenetele után tanítványai nagyon bizonytalan állapotba kerültek. Tele voltak félelemmel, tanácstalansággal, naponta összejöttek, imádkoztak, de senkinek sem volt haszna abból, hogy vannak. S a tizedik napon egyszerre bátran kimentek az emberek közé. Jeruzsálemben éppen nagy ünnep kezdődött, s az írástudatlan Péter olyan erővel prédikált Jézus halálának és feltámadásának jelentőségéről, hogy három-ezer ember bűnbánatra jutott, hitt Jézusban, és amikor hazatértek, ők is Jézushoz vezettek másokat. Ezt a nagy belső változást a Szentlélek végezte el bennük, beteljes-

dett Jézus ígérete (Ap.Csel. 1,8)

Hogyan történt ez a változás a sokaságban? Péter egyszerűen elmondta, amit Jézus Krisztus tett és tanított, a hallgatók közül pedig sokan felismerték bűneiket, megvallották azokat, kérték Isten bocsánatát, és ők is kapták ezt a belső erőt, a Szentlélek ajándékát. Ez a sorrend azóta is megfordíthatatlan: hallgatom az igehirdetést, a Szentlélek bűnbánatra segít, hiszem, hogy Jézus érdeméért bocsánatot kapok – és más emberré leszek. Ez mind a Lélek munkája, nekem csak komolyan kell vennem Isten igéjét.

Történik-e ilyen ma is? Történik, sok példa van arra, hogy valaki olvassa a Bibliát vagy hallgatja az igehirdetést, rádöbben elveszett állapotára, konkrét bűneire, s ha

azokat megvallja Istennek, és Jézus Krisztusnak alárendeli az életét, övele együtt kapja az Ő Szentlelkét is. És rendeződnek elrontott kapcsolatok, békesség lesz a szívében, megváltozik a gondolkozása, értékrendje, magatartása. Ezt nem

lehet elérni semmilyen emberi erőfeszítéssel, ez mindig a Szentlélek munkája.

Cseri Kálmán

A kegyelem harmatja c. könyvből

Megelevenítő lélek

”És adom az én lelkemet belétek, hogy megéledjete, és leteszlek titeket a ti földetekre, és megtudjátok, hogy én, az Úr, szóltam és megcselekedtem, ezt mondja az Úr Isten.”
(Ez 37,14)

A megelevenedés első mozzanata az, hogy Isten Szentlelke a hitetlen ember szívében élő hitet támaszt. Szomorú látvány tárul először a próféta elé: nagy völgy, tele csontokkal. Valamikor délceg katonák voltak, most egy halott hadsereg. Régen halott már. Rettentő temető az egész völgy, ahol minden a halál reménytelen uralmát hirdeti. És amikor szinte elszörnyülködik a próféta a látottakon, ezt mondja Isten a prófétának: *”És monda nékem: Embernek fia! Ezek a tetemek Izráel egész háza.”* (11.v.) Nem túlzás ez?

Nos, Isten Igéjében semmi sincs eltúlozva. Az Istentől elfordult nép vagy ember ilyen re-

ménytelenül halott lelkileg. Más szóval mondva: élő hit nélkül minden lélek ilyen halott.

Sokszor szoktunk ilyet mondani, hogy ez vagy az a gyülekezet halott gyülekezet, a másik meg élő. Néha egy egész gyülekezet is lehet halott lelkileg, ami azt jelenti, hogy nincsenek benne élő hitre jutott, újjászületett, megtért lelkek.

Különös történetet olvastam minap egy amerikai lelkipásztorról, aki egy ilyen teljesen halott gyülekezetbe került pásztornak. Amikor első prédikációját akarta megtartani a templomban, üres volt a templom. Amikor házaneként fölkereste gyülekezete tagjait, mindenütt a teljes közönybe ütközött. Ez a lelkész végső elkeseredésében és kétségbeesésében arra a különös gondolatra jutott, hogy az újságban egy halálesetről szóló híradást tesz közzé. Ebben a híradásban nyíltan bejelentette

gyülekezete halálát, és meghívta az egyháztagsokat a következő vasárnapon a templomban tartandó temetési szertartásra. A szenzációs hírre a következő vasárnap zsúfolásig megtelt a templom. Elöl, a padosorok előtt egy koporsó volt felravatalozva, és a lelkész felhívta a gyülekezetet, hogy sorban vonuljanak végig mindnyájan a ravatal mellett, és egy a koporsóba vetett pillantással búcsúzzanak el a halott gyülekezettől.

A LÉLEK gyümölcsei

„A lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívésség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.” (Gal 5,22)

Talán már eljutottunk a kérdésig: mit is tehetnénk Isten iránti hálából a gyülekezetünkben? Van, aki hamar felismeri, hogy hol állhatna be szolgálatba, van, aki bátortalanabb. Segítségül ismer-tetjük a Gyülekezetünkben folyó szeretetszolgálati – diakóniai tevékenységeket:

- 2 teológus hallgató tanulmányát támogatjuk havi rendszeres pénzösszeggel,

- egy hajléktalan testvérünknek gázkészüléket vásároltunk, a cserepalackokat folyamatosan biztosítjuk

Mindenki nagy feszültséggel várta, mi módon ábrázolhatta vajon ki a lelkész a koporsóban a halott gyülekezetet, de akkor csodálkoztak el igazán és sütötték le a szemüket, amikor semmi egyebet nem láttak a koporsóban, mint egy tükröt, és benne önmagukat. - Nagy ébredés lett e különös szertartás eredménye.

Részlet Joó Sándor 1950. Pünkösdkor elhangzott igehirdetéséből

- alkalmankénti pénzsegélyt adunk (vonatjegy, villanyszámla-kifizetés, stb.)

- használtruhák gyűjtését és továbbítását végezzük

- beteglátogatást végzünk szeretetotthonokba ill. családokhoz alkalmanként

- gyermekszületés alkalmával "komatál" készítéséről, szállításáról gondoskodunk

- idősök autós szállítása történik kérésükre istentiszteleteinkre

- sok "láthatatlan" egymás-segítése : orvoshoz kísérés, költöztetés, vásárlás, stb.

Legfontosabb, hogy gondoljunk egymásra, imádkozzunk gyülekezeti tagjainkért, különösen a betegséggel, bajokkal küzdőkért!

Gyülekezetünk szervezett formában nem veszi ki részét a háború elől menekülők megsegítésében, de egyénileg feltehetően minden-

ki megtalálja a segítség módját.

„Mert ahogyan a test halott a lélek nélkül, ugyanúgy a hit is halott cselekedetek nélkül.” (Jak 2,26)

Reményiné Gyöngyi

Szeresd a várost, szeresd a kerületet

„Fáj a lelkem, ha látom városom lakóinak sorsát.” (Jer Sir 3,51)

Olyan világban élünk, amikor a digitalizáció, az individualizáció még jobban megnöveli városban amúgy is jelentős távolságokat ember és ember között. Nagy mértékű a kerületünkbe és Árpádföldre beköltözések aránya. 60-70 éve még majdnem mindenki ismert mindenkit, ma már 8000 fős kisváros Árpádföld. Ilyen helyen működik az Árpádföldi Református Egyházközség.

Nemrég halhattunk prédikációt az ellenállhatatlan kegyelemről. Isten ellenállhatatlan szeretettel a gyermekeit arra hívja, hogy próbálják meg a távolságokat ember és ember között csökkenteni, közelebb kerülni a nem hívő lakosokhoz. Ehhez az kell, hogy átfórmálódjon a szívünk, mélyüljön a hitünk, látásunk abban, hogy mitől menekített meg Isten, és micsoda ajándékokat ad nekünk. Az kell, hogy jobban érezzük, hogy mitől

vannak megfosztva a szomszédaink, a mellettünk élők.

A *Szeresd a várost* imaprogram hét héten keresztül, Húsvétól Pünkösdig ebben segít. Isten ígében keresztül hozza közelebb hozzánk a város kultúráját, helyzetét, életét, az elveszett emberek sorsát világát. Ezzel egyidőben erősít meg bennünket, hogy milyen Isten gyermekének lenni, mit jelent Jézus tanítványaként élni. És formálja a szívünket arra, hogy egyre inkább kezdeményezők, aktívak, érdeklődők legyünk a mellettünk élők irányába. Elkezdünk nekik beszélni az evangéliumról, az elveszettségről, a reményről az örök életről, Jézus Krisztusról. Ez nem megy magától. Az Istennel való beszélgetés, imádság révén lehet csak reményünk. Nagy kiváltság ebben a szolgálatban részt venni. Ha idén még nem vettél részt benne, jövőre is itt lesz a lehetőség.

<https://www.szeresdavarost.com/>

Pordán Ákos

NYOMOK A HÓBAN – gondolatok Jézusról, megtérésről

Mi, akik Jézus követőinek valljuk magunkat tisztában vagyunk azzal, hogy nem születünk hívőnek, hanem azzá váltunk, azzá lettünk. Az ehhez vezető út mindenkinél más és más, időben, térben, módjában, előzményeit tekintve. Van akinél egy konkrét eseményhez köthető, van akinél egy hosszabb folyamat eredménye, van akinél egy krízishelyzetből való kilábalás, van akinél éppen egy még korábban soha nem tapasztalt élmény idézi elő ezt ifjúkorban, középkorúan vagy időskorban esetleg az „utolsó pillanatban”. Akárhogy is legyen, mindannyiunknál meg kellett történnie egy első, Vele való találkozásnak, egy személyes találkozásnak valahol, valamikor... Vajon fel tudjuk-e idézni magunkban ezt a percet, pillanatot, helyzetet vagy folyamatot, ami véglegesen és örökre megváltoztatta az életünket? Ami után már minden más lett, mint annak előtte, és semmi sem volt már olyan, mint régen. És a fürkésző ember utóbb talán arra is keresi a választ: vajon Ő keresett-e engem vagy én Őt, esetleg a kettő együtt, egyszerre történt? Egyáltalán, hogyan is történt, miért éppen akkor, miért nem korábban, másoknál még miért nem? Kérdésekkel vagyunk sokan tele, de ennél minden-

képpen fontosabb, hogy életünk legmeghatározóbb, életünket gyökeresen megváltoztató találkozásán vagyunk túl most már tartós együttlétben Vele. De fontos lehet mindannyiunk számára emlékezni, visszanyúlni a kezdetekhez, a Hozzá való visszatérés mikéntjéhez, felidézni azt akár gyermekeink, akár idegenek, akár csak a magunk számára is... és meríteni belőle bárhol és bármikor.

A Biblia a Jelenések könyvében így ír erről. „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.” (Jel 3,20) Miközben megpróbáljuk felidézni, hogy ez az egyszeri, rendkívüli és felemelő esemény a mi esetünkben mikor és hogyan is történt konkrétan, többen rádöbbenünk, hogy erről nem is olyan könnyű beszámolni, elmesélni és tudatosítani magunkban vagy megosztani másokkal. Úgy és azt, ami és ahogyan történt.

Az alábbiakban két olyan művészi alkotást ajánlok a figyelmetekbe, amelyek ezt a pillanatot vagy folyamatot igyekeznek megragadni, bemutatni, leírni, természetesen nem mint az egyetlen módját és lehetőségét a „nagy ta-

lálkozásnak”, de mindenesetre élményt nyújtva és elgondolkodásra sarkallva bennünket a saját életünk vonatkozásában.

Tudom, hogy mi reformátusok nem vagyunk nagy barátai bibliai történetek képi kiábrázolásának, de az első alkotás ennek ellenére mégis egy festmény, aminek a hű mása egy budapesti református templomban engem is első látásra megkapott és megragadott. William Holman Hunt, a XIX. század végén élt angol festő munkája. A festmény – amelynek címe: „A világ világossága” – Angliában két helyen is látható, az egyik Oxfordban a Keble College kápolnában, a másik Londonban, a Szent Pál székesegyházban, az előbbi 1854-ben, az utóbbit 1904-ben festette a művész. A képen lámpással a kezében a sötét éjszakában Jézus áll és kopogtat egy ajtó előtt, amit talán még sosem nyitottak ki (az ajtó előtt magasodó gaz utal erre). Láthatóan bebocsátást szeretne, bejutni a házba, de egyelőre nem történik semmi. Vagy nem hallják odabent, vagy nem akarják hallani, vagy hallják, de nem akarják beengedni... Ami szokatlan és megragadó ebben az alkotásban az az, hogy az ajtón kívülről nincs kilincs, kívülről tehát nem lehet benyitni és bejutni a házba, ehhez előbb belülről be kell engedni a zörgetőt. És

akkor megindulhat a képzeletünk: vajon mennyi ideje vár már Jézus a bebocsátásra, vajon meghallja-e a bent lévő a zörgetést, vajon beengedi-e az idegent és mi fog történni, ha már bent lesz... Sokan persze már tudják az utolsó kérdésre a választ a saját tapasztalásukból kiindulva és arra visszaemlékezve, mivel nemcsak hogy meghallották a zörgetést, de ki is nyitották az ajtót és beengedték Jézust, sőt az a bizonyos közös vacsora is megtörtént egy beszélgetéssel kiegészülve. Aztán minden más lett, és semmi sem volt már olyan, mint előtte... Azt hiszem, valahogy így kezdődött, így kezdődhetett...

A téma szempontjából másik remekmű szintén a kedvenceim közé tartozik és most már gyerekeim is megismerték és szeretik. Egy elbűvölően bájos, megragadó történet, ami látszólag gyerekeknek szánt regény gyerekekről, valójában kortól függetlenül mindenkinek felejtethetetlen élményt jelenthet. A szerző a két félárva, anya nélkül felnövő gyermek történetén keresztül azt igyekszik bemutatni, hogy az egyszerű, idős parasztasszony, a nagymama – akinek legnagyobb kincse és mindennapi közös olvasmányuk a Biblia – hitétől és ösztönétől vezérelve hogyan ismerteti meg velük az élet nagy dolgaiban való eligazodás nehézségeit és szépségeit, hogyan nyílik ki a kis szemük a világra és hogyan, milyen előzmények után és miért jut arra az elhatározásra a nagyobbik gyermek Anikó, hogy beengedi a szívébe Jézust, miközben az tele van még haraggal, bosszúvágygal egy fiú irányába, aki egy véglegesnek tűnő sebet, súlyos sérülést okozott szeretett kistestvérének. A regényben fontos szerepe van még egy súlyos terhet cipelő, az elől remeteéletbe menekülő öregembernek, aki a sérülést okozó, „velejeig romlott” fiúcskát segíti hozzá szinte észrevétlenül Jézus beengedéséhez, a bölcs és mindig igazságos falusi tanítónak, és a remete egykor elhagyott, már felnőtt fiának, aki

orvos, és akinek az emberségére, hitére és orvosi szaktudására lesz szükség a maradandónak gondolt fogyatékos meggyógyításához. Mint azt már sejteni lehet, a történet nem kizárólag idilli, mesészerű eseményekről szól, tele van izgalommal, fordulatokkal, gonoszsgal és emberséggel, irigységgel és sok-sok szeretettel, van benne tragédia és felépülés, gyengeség és rengeteg változás, megváltozás, fejlődés, növekedés, megbocsátás, újra egymásra találás, újjászületés: azaz minden olyan, amit az Úr munkája által végez rajtunk és bennünk, mindannyiunkban, és ma is...

Hadd idézzem most a könyvből az egyik kedves, és a nyitógondolat szempontjából fontos párbeszédet a nagymama és 10 éves unokája, Anikó között. „Nagymama, mit ért a Biblia azon, hogy Jézus a szívünk ajtaján zörget? – kérdezi a kislány. A nagymama leengedte a kötést, hogy egész figyelmét Anikónak szentelhesse. - Azt jelenti, hogy a Megváltó látja, mennyire tele van rossz gondolatokkal és cselekedetekkel az életed. Ezért is jött a földre és azért feszítették a keresztre, hogy helyetted, a te gonosz gondolataidért és tetteidért elszenvedje a büntetést. És azért támadt fel, hogy belépjen az életedbe és benned lakhassék, kiűzze belőled a rossz gondolatokat és helyette az Ő jó, szerető gondo-

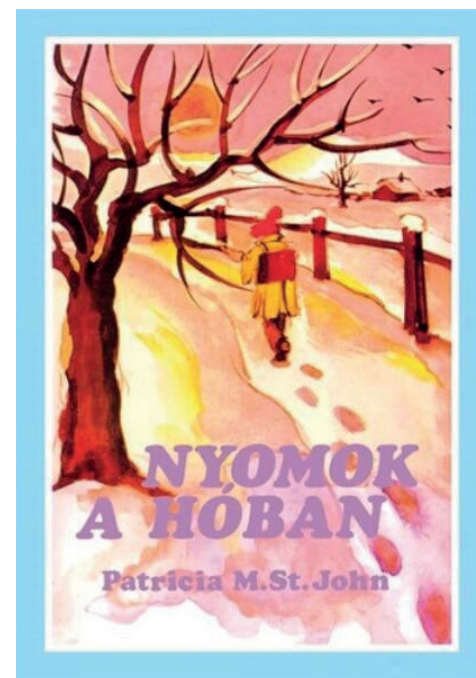
latait adja. ... De tudod, a Megváltó sohasem nyomja be erőszakosan az ajtót. Ő csak megkérdezi, hogy bejöheth-e. Ezt jelenti a zörgetés. Csak azt kell mondanod: Igen Úr Jézus, szükségem van rád és szeretném, ha bejönnél és nálam laknál! Ezt jelenti az, hogy megnyitjuk az ajtót.” A kislány ezt követően már azon tépelődik, hogy ha ő most éppen gyűlöl valakit, akkor hogyan kérheti Jézust arra, hogy menjen be hozzá?... Még hosszasan lehetne méltatni ezt a valódi gyöngyszemet, de inkább olvassátok el: szerzője Patricia M. St. John, a címe Nyomok a hóban.

Én 5 évvel ezelőtt olvastam a regényt és rögtön elhatároztam, hogy majd egyszer, – amikor sze-

rintem érettek lesznek a gyerekek a befogadására – fel fogom nekik is olvasni. Aztán tavaly decemberben Korina lányunk váratlanul ezt a könyvet emelte le a polcra, mint választott olvasnivalót. Tehát elérkezett az idő, gondoltam magamban, és nem morfondíroztam tovább az érettség általam elképzelt jeleiről, mibenlétéről, hanem nekiláttunk az olvasásnak, és nem csalódtak a gyerekek sem, és én sem. Igazán jól szórakoztak és sokat tanultak a történetből ők is, de én mint szülő is, ami a néha bonyolultnak tűnő bibliai üzenetek gyerekek számára is érthető és élvezhető módon való átadását illeti. Aztán idén februárban illetve márciusban érzékelhettem megint „élőben”, határtalan örömmel, boldogsággal és könnybe lábadt szemekkel a jelenlévő Úr munkáját és annak gyümölcseit: mindketten, de külön-külön, egymást követően számoltak be sugárzó arccal arról, hogy ők is beengedték Jézust a kis szívükbe, mint Anikó...

Tudom, hitemet, a hit ajándékát én is egyedül és kizárólag magának az Úrnak köszönhetem, az Ő végtelen szeretetének, felfoghatatlan kegyelmének és jóságának.

Ugyanakkor, amikor 2018 januárjára, - az Úr felé fordulásomnak, Jézus követése választásának időpontjára – gondolok, és ennek

körülményeit, előzményeit, mikéntjét és miértjét próbálom felidézni és továbbadni, mindig elém jön – egyebek mellett – az említett festmény is, a most bemutatott könyv is, az addig megélt 58 év is, és annak a sok-sok lelkésznek a szolgálata, akiknek az igehirdetését vasárnaponként hallgat-

hattam, - elsőként éppen Árpád-földön, 4 éves koromtól kezdve, édesanyám mellett - és akiknek az esetemben ekkorra „beért” munkájára is utal minden bizonnyal az Úr Pál apostol által a római levélben, mikor ezt üzeni: „A hit tehát hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által.” (Róm 10, 17)

Pordán Endre

Gyülekezeti nap a templomkertben

Május elsején közös ebéden vehettünk részt a templom kertben az istentisztelet után. Jó alkalom volt ez arra, hogy időt szánjunk egymás jobb megismerésére. Először közös éneklés volt a program, amelyet Ákos vezényelt le, majd következett az ebéd, ami gulyás levesből és csodás házi süteményekből állt. Minden korosztály

megtalálta a neki megfelelő tevékenységet: a gyerekek csúszdázta- és pingpongoztak, az ifisek spontán örömenélést tartottak, a felnőtt korosztály pedig az árnyékban beszélgetett. Reméljük, lesz még ilyen alkalom és jó lenne azokkal is találkozni, akik most nem tudtak részt venni.

Bogár Orsi

KÖNYVISMERTETÉS - Ajánló

Siba Balázs: Hétfőtől szombatig. Lelki rítusok és spiritualitás a mindennapokban

Hogyan válhat imádsággá, élő hitté, liturgiává azoknak a rutin-szerű cselekvéseknek a sora, amelyek lefedik hétköznapijainkat? Hogyan hathatja át az Istennel való kapcsolatunk a mindennapokat? Hogyan válhatnak életünk hétköznapi színterei az Istennel való lelki közösség megélésének útjaivá? Ezek a kérdések vezették a szerzőt, aki önmaga, diákjai és gyülekezete szempontjából is fontosnak tartja a válaszok megtalálását. Könyve – saját szavaival élve – nem recepteskönyv, hanem egyfajta útikalauz azok számára, akik nem elégszenek meg azzal, hogy hitük gyakorlása csupán a vasárnapokra vagy az ünnepekre szorítkozzon, hanem szeretnék, ha a hétköznapijaikban is megélhetnék a kegyes-séget, és ezáltal egész életük az Istennel való közösség keresésének útjává válna.

Szobáról szobára

De mi is a kilenc tér, amelyeken szobáról szobára haladva vezet végig bennünket a könyv?

Az első a **kapu**, amely tulajdonképpen bevezető lelki életünk tereinek a bejárásához. Szempon-tokat ad számunkra ahhoz, hogy

meghalljuk Isten hívását, rádöb-benjünk jelenlétére.

A **küszöb** fejezete azt járja körül, hogy mit jelent átlépni az áldás terébe életünk során, és mik azok a rítusok, amelyeket – akarva vagy akaratlanul, önmagunknak bevallva vagy sem – protestánsként átélhetünk, és amelyek segítenek abban, hogy meglássuk Isten munkáját a mindennapokban.

A **padlás** az ősök világáról, a felmenőinkről, az örökségünkről szól. A reményteljes múltra és a választott örökségre hívja fel a figyelmet, mert így válhat hálássá a

jövőre tekintés.

A **nappali** a keresztény spiritualitás heti ritmusának a megélését segíti. A nyugalom napja megszentelt nap, ezért a hétköznapi ritmusát a vasárnapra való készülés és a vasárnaptól való eltávolodás határozza meg.

Az **ebédlő** – amelyhez tartozhat konyha – a vendéglátás tere. A kapcsolódó fejezet azt keresi, mit jelent asztalközösségben megélni azt, hogy Isten is az ő áldó jelenléte jelen lehet a közösségeinkben.

A **fürdőszoba** középpontjában a tükör metaforája áll. Mit látunk akkor, ha a tükörbe nézünk, és mi az, amit a kereszténység adhat ahhoz, hogy hogyan láthatjuk saját magunkat Isten gyermekeként ebben a tükörben?

A **hálószoba** az intimitás és a spiritualitás kapcsolatának tere. A szexualitás kérdéskörén is túlnyúlóan foglalkozik a testi és lelki intimitásra való törekvéseinkkel.

A **kert** az a tér, ahol rácsodálkozhatunk a Teremtő munkájára. A fejezet arra indít, hogy ne keressük Istent fűben-fában, helyette adjunk hálát azért, hogy Őt a többi teremtménnyel együtt is dicsőíthetjük.

A **dolgozószoba** az imádság és munka összekapcsolódásának tere. A protestáns spiritualitás megélésének része, hogy nem csak az elvonulásban és csendben kereshetjük Isten jelenlétét, hanem az élet sűrűjében is, a befelé és kifelé fordulás dinamikáját napról napra megélve.

Takács Kati
forrás: parokia.hu

Nemzedékről – nemzedékre

Gyülekezeti újságunk (Alapvetés = AV) megszokott rovata egy-egy testvérünkkel folytatott beszélgetés. Az interjúk készítését főleg idősebb tagjainkkal kezdtük, akik közül többen már nincsenek közöttünk a „földi gyülekezetünkben”. Életükről mesélve minden alkalommal elhangzott a kérdés: *mi*

volt a konfirmációnál kapott útravaló-Ige? Volt, aki tisztán emlékezett rá, volt, aki más, életét meghatározó ígét említett.

Kicsit visszatekintünk az eddigi válaszokra, és ezzel biztatjuk, kérjük és *köszöntjük az idei Pünkösddön konfirmált ifjakat*: legyen számukra is meghatározó, életü-

ket kísérő, irányvonalat mutató az ige! Ha megkérdezik őket 50-60 év múlva, ők is emlékezzenek örömmel és Isten iránti hálával az áldásként kapott igére!

Wischin Jolika (AV 15)

„Semmit ne félj azoktól, amit szenvedned kell... Légy hív mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját.” (Jel 2,10)

Pápai Antal (AV14)

„...akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki érettük megemelt és feltámasztott.” (2Kor 5,15b)

Takács Kati (AV13)

„Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened: megerősítelek, sőt megsegítelek...” (Ézs 41,10)

Bardi Julika (AV12)

„Bízzatok ő benne mindenkor, ti népek: öntsétek ki előtte szíveteket, Isten a mi menedékünk. (Zsolt 62,9)

Stark Irénke néni (AV11)

„Taníts engem útaidra Uram, hogy igazságod szerint járjak, és teljes szívvel féljem nevedet.” (Zsolt 86,11)

Kádár Nóri (AV9)

„Hivj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.” (Zsolt 50,15)

Tóth Péter és Ildikó (AV8)

„Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm” (Zsolt 23,1a)

„Ha... szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalom.” (1Kor 13,1)

Kis Pálné Lidia néni (AV7)
súlyos betegsége miatt már nem tudta felidézni

Gáspár Terike (AV6)

„Boldogok, akiknek szívük tiszta, mert ők az Istent meglátták.” (Mt 5,8)

Bottka Ibolya néni (AV5)

„Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt bűneidet, térj énhozzám, mert megváltottalak.” (Ézs 44,22)

Pozsonyi Ági néni (AV4)

beszélgetés idejére már csak megemlékezés készülhetett

Kovács Éva néni (AV3)

„Ne félj, mert megváltottalak, ne vedden hívtalak téged, enyém vagy!” (Ézs 43,1b)

Szabó Terike néni (AV2)

„Adjad fiam a te szívedet nékem, és a te szemeid az én útaimat megőrizték.” (Péld 23,26)

(AV1) a fenti összeállítás készítőjével, Gyöngyi nénivel készített interjút. Mivel a konfirmációnál kapott ígém már szerepelt a felsorolásban, most a Zsoltár 78, 6-7 verseivel köszöntöm az újonnan konfirmált ifjakat:

„Tudja meg ezt a jövő nemzedék, a születendő fiak, és ha felnőnek, beszéljék el fiaiknak, hogy Istenbe vessék bizalmukat, ne felejtsek el Isten nagy tetteit, és tartsák meg parancsolatait.”

Reményiné Gyöngyi

Csendesheti hívogató

Kedves Testvérek! Istenbe vetett reménységgel kezdtük meg az idei családi hét szervezését, és ezzel a reménységgel hívunk mindenkit: építsük együtt gyülekezeti közösségünket, személyes kapcsolatainkat egymással, de legfőképpen Istennel. Hívogatónak szánjuk ezeket a képeket is, bár jól tudjuk, hogy a fényképek nehezen adják vissza ezeknek a napoknak a lelkiségét: amikor van időnk valóban elmélyülni Isten ígében, van

időnk egymással mindent megbeszélni, van idő a játékokra, a kirándulásra a közös élményekre.

Hisszük, hogy mindennek rendelt ideje van. Ezek a napok arra rendeltettek, hogy lelkileg (is) felfrissüljünk – mert szükségünk van rá – és úgy tudjunk majd visszatérni a rohanó hétköznapiakba, Isten által adott békeséggel.

Erre hívunk benneteket, gyerekek, gyertek...

Időpont: 2022. augusztus 17-21.

Váradik Ildikó

RENDSZERES ALKALMAINK:

Istentisztelet: vasárnap 10:00 óra

Istentisztelet úrvacsoraosztással:

hónap első vasárnapja 10:00 óra

Gyermekistentisztelet: vasárnap 10:00 óra

Bibliaóra: kedd 18:00 óra

Ifjúsági óra: péntek 18:00 óra

Hivatal: kedd 17:00-18:00 óra
illetve megbeszélés szerint

KAPCSOLAT:

Árpádföldi Református Gyülekezet

Lelkipásztor: Nyikos András

Telefon: 0630/483-4638

e-mail: budapest-arpadfold@reformatus.hu

Bankszámlaszám: 12010879-01430756-00100005

Adószám: 18519156-1-42

Honlap: www.arpadfoldiref.hu

YouTube csatorna: Református Gyülekezet Árpádföld